

*Käärinliinoissa, joihin Hänet oli
kerran kiedottu, ei ole nyt mitään.
Ne lojuvat siinä
Käyttämättöminä ja valkoisina ja
puhtaina.
Ja oi, halleluja, niissä ei ole mitään.¹*

Rukoilen teille siunauksia, veljeni ja sisareni. Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajamme, nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Emily Harris, "Empty Linen", *New Era*, huhtikuu 2011, s. 49.



Ann M. Dibb

toinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

Uskon, että tulee olla vilpittömän ja uskollinen

Se, että me olemme uskollisia omille uskonkäsityksillemme – silloinkin kun se ei ole suosittua, helppoa tai hauskaa – pitää meidät turvallisesti polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään taivaallisen Isämme luona.

Rakkaat nuoret naiseni, pidän suurenmoisena etuoikeutena ja tilaisuutena seisoa edessänne tänä iltana. Olette ihmeellinen ja innoittava näky.

Toimintailtojen johtoaihe vuonna 2011 on kolmastoista uskonkappale. Osallistuessani nuorten tilaisuuksiin ja sakramenttikokouksiin tänä vuonna olen kuullut nuorten miesten ja nuorten naisten kertovan, mitä kolmastoista uskonkappale merkitsee heille ja kuinka se soveltuu heidän elämäänsä. Monet tietävät, että se on uskonkappaleista viimeinen, pisin ja hankalin opetella ulkoa. He toivovat, ettei piispa pyydä heitä lausumaan juuri sitä uskonkappaletta ääneen. Monet teistä kuitenkin ymmärtävät, että kolmastoista uskonkappale on paljon enemmän.

Kolmastoista uskonkappale on opas vanhurskaaseen, kristilliseen elämään. Kuvitelkaa hetki, millainen maailmamme olisi, jos jokainen päättäisi elää kolmannentoista uskonkappaleen

opetusten mukaan: "Me uskomme, että tulee olla vilpittömän, uskollinen, siveellinen, hyväntahtoinen ja hyveellinen ja että tulee tehdä hyvää kaikille ihmisille; tosiaankin, voimme sanoa seuraavamme Paavalin kehotusta – me uskomme kaikessa, me toivomme kaikessa, me olemme kestäneet paljon ja toivomme voivamme kestää kaiken. Jos on jotakin hyveellistä, rakastettavaa tai hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää, sitä me etsimme."

Ensimmäisessä sunnuntaiaamun yleiskonferenssipuheessaan profeetta presidentti Thomas S. Monson lainasi Paavalin kehotusta, joka on kohdassa Fil. 4:8. Tämä kehotus on ollut innoituksena moniin kolmannentoista uskonkappaleen periaatteisiin. Presidentti Monson myönsi, että elämme vaikeita aikoja, ja tarjosi rohkaisua. Hän sanoi: "Seuratkaamme tällä toisinaan vaarallisella kuolevaisuuden matkalla – apostoli Paavalin neuvoa, joka auttaa meitä pysymään turvassa ja oikeassa suunnassa."¹



Montalban, Filippiinit

Haluaisin tänään keskittyä kahteen kolmannentoista uskonkappaleen periaatteeseen, jotka liittyvät läheisesti toisiinsa ja varmasti auttavat ”meitä pysymään turvassa ja oikeassa suunnassa”. Minulla on luja todistus vilpittömyyden ja uskollisuuden tärkeistä periaatteista ja olen sitoutunut niihin.

Ensiksi, ”[minä uskon], että tulee olla vilpiton”. Mitä tarkoittaa olla vilpiton eli rehellinen? Kirjasessa *Lujana uskossa* opetetaan: ”Rehellisyys tarkoittaa sitä, että on aina vilpiton, totuudellinen ja vailla petollisuutta.”² Rehellisyys on Jumalan antama käsky³, ja ”täydellinen rehellisyys on pelastuksellemme välttämätöntä”⁴.

Presidentti Howard W. Hunter opetti, että meidän tulee haluta olla ehdottoman rehellisiä. Hän sanoi:

”Monta vuotta sitten kappeleimme eteisaulassa ja sisäänkäynnin luona oli julisteita, joissa oli otsikko ’Ole rehellinen itsellesi’. Useimmat niistä koskivat elämän pieniä, tavallisia asioita. Juuri niissä rehellisyyden periaate kehittyi.

Jotkut myöntävät, että on moraalisesti väärin olla epärehellinen suurissa asioissa – kuitenkin he uskovat, että se on puolustettavissa, jos nuo asiat ovat vähemmän tärkeitä. Onko siinä tosiaan mitään eroa, että on epärehellinen tuhannen dollarin asiassa tai sellaisessa, joka koskee vain pikkukolikkoa? – Onko epärehellisyyden asteita tosiaan olemassa sen mukaan,

onko asia suuri vai pieni?”

Presidentti Hunter jatkaa: ”Jos haluamme, että meillä on Mestarin ja Pyhän Hengen kumppanuus, meidän tulee olla rehellisiä itsellemme, rehellisiä Jumalan edessä ja kanssaihmistemme edessä. Siitä seuraa todellinen ilo.”⁵

Kun olemme rehellisiä kaikissa asioissa, suurissa ja pienissä, koemme mielenrauhaa ja meillä on puhdas omatunto. Meidän ihmissuhteemme paranevat, koska ne perustuvat luotamukseen. Ja suurin siunaus, mikä rehellisyydestä tulee, on se, että meillä voi olla Pyhän Hengen kumppanuus.

Haluaisin kertoa pienen kertomuksen, joka on vahvistanut minun sitoutumistani olla rehellinen kaikissa asioissa:

”Eräs mies – meni eräänä iltana varastamaan viljaa naapurin pellolta. Hän otti mukaan pienen poikansa, joka istuisi aidalla vahtimassa ja varoitaisi, jos joku sattuisi tulemaan. Mies hyppäsi aidan yli suuri säkki käsivarrellaan. Ennen kuin hän alkoi ottaa viljaa, hän katsoi kaikkialle ympärilleen, ensin yhteen suuntaan ja sitten toiseen. Koska hän ei nähnyt ketään, hän aikoi juuri alkaa täyttää säkkiään. – [Silloin poika huudahti]:

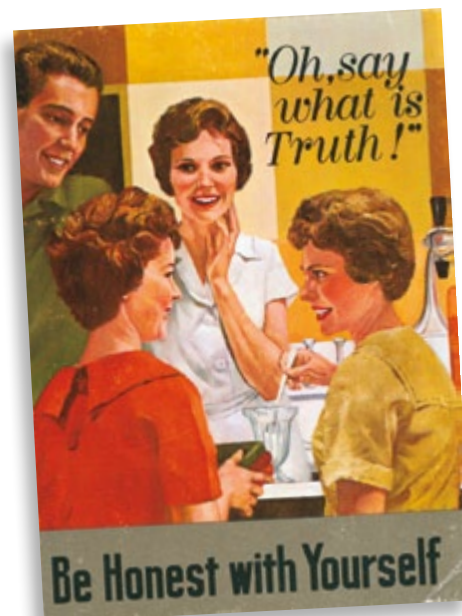
’Isä, et ole vielä katsonut yhteen suuntaan! – Unohdit katsoa ylöspäin.’”⁶

Kun tunnemme kiusausta olla epärehellisiä, ja tämä kiusaus tulee meille kaikille, saatamme olettaa,

ettei kukaan saa koskaan tietää. Tämä kertomus muistuttaa meitä siitä, että meidän taivaallinen Isämme tietää aina ja olemme lopulta tilivelvollisia Hänelle. Tämä tieto auttaa minua jatkuvasti pyrkimään siihen, että elän tämän sitoumuksen mukaisesti: ”[Minä uskon], että tulee olla vilpiton.”

Toinen periaate, joka opetetaan kolmannessatoista uskonkappaleessa, on: ”[Minä uskon], että tulee olla – uskollinen.” Sanan *uskollinen* synonyymejä ovat muun muassa lojaali, luotettava, kunnollinen ja rehellinen.⁷

Yksi lempikirjoistani on englantilainen klassikko *Kotiopettajattaren romaani*, jonka on kirjoittanut Charlotte Brontë ja joka julkaistiin vuonna 1847. Päähenkilö Jane Eyre on pennitön, teini-ikäinen orpo, joka on todellinen esimerkki siitä, mitä tarkoittaa olla uskollinen. Tässä kuvitteellisessa kertomuksessa eräs mies, herra Rochester, rakastaa neiti Eyreä muttei voi mennä tämän kanssa naimisiin. Sen sijaan hän anelee neiti Eyreä elämään kanssaan ilman avioliiton tuomaa etua. Neiti Eyrekin rakastaa herra Rochesteria, ja hetken hän tuntee houkutusta ja kysyy



itseltään: ”Onko koko maailmassa ketään, joka välittää *sinusta*? Tai joka pahastuu siitä mitä teet?”

Janen omatunto vastaa nopeasti: ”*Minä* itse välitän siitä. Mitä yksinäisempi, mitä enemmän vailla ystäviä, mitä turvattomampi olen, sitä enemmän haluan voida kunnioittaa itseäni. Tahdon pitää Jumalan asettaman – – lain. – – Lakia ja periaatteita ei kaivata silloin kun ei ole kiusauksia – ne on tarkoitettu sellaisia hetkiä varten kuin juuri tämä. – – Jos rikkoisin niitä vastaan silloin kun se olisi minulle itselleni mukavaa, missä niiden arvo silloin olisi? Ne ovat arvokkaita lakeja, niin olen aina uskonut. – – Aikaisemmin omaksumani mielipiteet, varhaisemmat päätökseni ovat ainoat, joihin voin turvata tällä hetkellä. Niille voin laskea jalkani tukevasti.”⁸

Äärimmäisenä kiusauksen hetkenä Jane Eyre oli uskollinen omille uskonkäsityksilleen, hän pani luottamuksensa Jumalan antamaan lakiin ja laski jalkansa tukevasti vastustamaan kiusausta.

Se, että me olemme uskollisia omille uskonkäsityksillemme – silloinkin kun se ei ole suosittua, helppoa tai hauskaa – pitää meidät turvallisesti polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään taivaallisen Isämme luona. Pidän kovasti tästä kuvasta, jonka yksi nuori nainen piirsi muistuttaakseen itseään siitä, että hän haluaa kokea ilon elää ikuisesti taivaallisen Isän luona.



Se, että olemme uskollisia, antaa meidän myös vaikuttaa myönteisesti toisten elämään. Kuulin äskettäin



tämän innoittavan tarinan nuoresta naisesta, jolla oli suuri vaikutus erään toisen nuoren naisen elämään, koska hän oli uskollinen omille uskonkäsityksilleen.

Monta vuotta sitten Kristi ja Jenn olivat lukiossa Hurstissa Texasissa samalla kuoroluokalla. Vaikka he eivät tunteneetkaan toisiaan hyvin, Jenn kuuli Kristin eräänä päivänä juttelevan ystäviensä kanssa uskonnosta, heidän erilaisista uskonkäsityksistään ja Raamatun lempikertomuksista. Vastikään, tavattuun Kristin pitkästä ajasta, Jenn kertoi näin:

”Olin surullinen, koska en tiennyt mitään siitä, mistä sinä ja ystäväsi juttelit. Niinpä pyysin vanhemmiltani joululahjaksi Raamatun. Sain Raamatun ja aloin lukea sitä. Siitä alkoi hengellinen matkani ja tosi kirkon etsintäni. – – Kului kaksitoista vuotta. Sinä aikana tutustuimme muutama kirkkoihin ja kävin kirkossa säännöllisesti, mutta minusta tuntui yhä, että oli olemassa jotakin enemmän. Eräänä iltana lankesin polvilleni ja pyysin hartaasti saada tietää, mitä tehdä. Sinä iltana näin unta sinusta, Kristi. En ollut nähnyt sinua lukion päättäjien

jälkeen. Ajattelin, että uneni oli kummallinen, mutten pitänyt sitä tärkeänä. Näin sinusta unta uudestaan kolmena seuraavana yönä. Mietin jonkin aikaa unieni merkitystä. Muistin, että sinä olet mormoni. Kävin mormonien internetsivustolla. Ensimmäinen asia, jonka löysin, oli viisauden sana. Äitini oli kuollut keuhkosityöpään kaksi vuotta aiemmin. Hän oli tupakoinut, ja viisauden sanasta lukeminen vaikutti minuun suuresti. Myöhemmin olin käymässä isäni luona. Istuin hänen olohuoneessaan ja aloin rukoilla. Pyyisin saada tietää, minne mennä ja mitä tehdä. Sillä hetkellä televisiosta tuli kirkon mainospätkä. Kirjoitin numeron muistiin ja soitin samana iltana. Kolme päivää myöhemmin lähetyssaarnaajat soittivat minulle ja kysyivät, voisivatko he tuoda Mormonin kirjan kotiini. Sanoin: ’Kyllä.’ Minut kastettiin kolme ja puoli kuukautta myöhemmin. Kaksi vuotta myöhemmin tapasin kirkossa aviomieheni. Meidät vihittiin Dallasin tempelissä. Nyt meillä on kaksi kaunista pientä lasta.

Halusin kiittää sinua, Kristi. Näytti niin hienoa esimerkkiä koko lukion ajan. Sinä olit ystävällinen ja

hyveellinen. Lähetysaarnajat opetivat minulle oppiaineet ja kehottivat minua menemään kasteelle, mutta *sinä* olit kolmas lähetysaarnajani. Sinä kylvit siemenen teoillasi ja olet todella tehnyt elämästäni paremman. Nyt minulla on iankaikkinen perhe. Lapseni saavat kasvaa tuntien evankeliumin täyteyden. Se on suurin siunaus, mitä kukaan meistä voi saada. Sinä autoit tuomaan sen elämäni.”

Kun otin yhteyttä Kristiin, hän kertoi: ”Luulen, että joskus kuulemme kolmannessatoista uskonkappaleessa olevan luettelon ominaisuuksista ja ne tuntuvat ylivoimaisilta. Mutta minä tiedän, että kun elämme näiden tasovaatimusten mukaan ja pyrimme noudattamaan Kristuksen esimerkkiä, me voimme saada jotakin aikaan. – – Minusta tuntuu paljolti samalta kuin Ammonista kohdassa Alma 26:3, kun hän sanoo: ’Ja tämä on se siunaus, joka meille on suotu, että meistä on tehty välineitä Jumalan käsissä tämän suuren työn toteuttamiseksi.’”

Rukoilen, että jokainen teistä paitsi sanoo ”Uskon, että tulee olla vilpiton ja uskollinen” myös sitoutuu elämään sen lupauksen mukaan joka ikinen päivä. Rukoilen, että kun teette niin, taivaallisen Isän voima, rakkaus ja siunaukset ovat tukenanne, kun teette sitä työtä, jota jokainen teistä on lähetetty tänne tekemään. Sanon nämä asiat Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Taaksepäin katsoen ja eteenpäin kulkien”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 90.
2. *Lujana uskossa*, 2005, s. 141.
3. Ks. 2. Moos. 20:15–16.
4. *Evankeliumin periaatteet*, 2009, s. 183.
5. ”Basic Concepts of Honesty”, *New Era*, helmikuu 1978, s. 4, 5.
6. Ks. William J. Scott, ”Forgot to Look Up”, *Scott’s Monthly Magazine*, heinäkuu 1867, s. 953.
7. Ks. SuomiSanakirja.fi.
8. Charlotte Brontë, *Kotiopettajattaren romaani*, 2009, s. 379–380.



Mary N. Cook

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

”Siis en unhoittaa saa, ett rakkaus alkavi minusta”

Hyväntahtoisuus voi tuoda iloa ja ykseyttä kotiinne, luokkaanne, seurakuntaanne ja kouluunne.

Joitakin viikkoja sitten opin tärkeän asian eräältä lehvensitojalta, joka piti puheen seurakuntani sakramenttikokouksessa. Minua liikutti, kun hän luottavaisesti opetti ja todisti Jeesuksesta Kristuksesta. Hän päätti puheensa näihin sanoihin: ”Kun teen Jeesuksesta Kristuksesta elämäni keskipisteen, päiväni sujuu paremmin, olen ystävällisempi rakkaimpiani kohdan ja olen täynnä iloa.”

Olen viime kuukausina tarkkailut jonkin matkan päästä tätä nuorta naista. Hän tervehtii kaikkia silmät sädehtien ja hymyn väläyttäen. Olen katsellut, kun hän on riemuinnut toisten nuorten onnistumisista. Kaksi ruusutyttöä kertoi minulle äskettäin tämän nuoren naisen päätöksestä luopua elokuvaipusta, kun hän ymmärsi, ettei kyseessä olisi ”hyveellinen ja rakastettava”¹ kokemus. Hän on rakastava, ystävällinen ja kuuliainen. Hän tulee yksinhuoltajaperheestä ja hänen elämässään on ollut haasteita, joten olen ihmeteltyt, kuinka hän onnistuu olemaan niin iloinen ja ystävällinen sielu. Kun tämä nuori

nainen todisti: ”Teen Jeesuksesta Kristuksesta elämäni keskipisteen”, sain vastauksen.

”Me uskomme, että tulee olla vilpiton, uskollinen, siveellinen, hyväntahtoinen ja hyveellinen ja että tulee tehdä hyvää kaikille ihmisille.” Tämä kolmannentoista uskonkappaleen ihana luettelo Kristuksen kaltaisista ominaisuuksista valmistaa meitä tempelisiunauksia ja iankaikkista elämää varten.

Haluaisin keskittyä vain yhteen näistä sanoista – sanaan *hyväntahtoinen*. *Hyväntahtoinen* on ihastuttava sana, jota emme kuule kovin usein. Se tarkoittaa sitä, että tahtoo toisille hyvää.² Hyväntahtoisuus on sitä, että on ystävällinen, hyvää tarkoittava ja armelias. Monet teistä ovat oppineet ajatuksen hyväntahtoisuudesta, kun olitte Alkeisyhdistyksessä ja opettelitte ulkoa tämän laulun:

*”Jos jokaista vois rakastaa,
Ois oiva maailma.
Siis en unhoittaa saa, ett rakkaus
Alkavi minusta.”³*